

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoju mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spań měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy łobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Hody.

Tit. 2, 11—14.

O najwješelschi, o najšbóžnišchi, hnadyopolniczi Boži dnjo!
Šhubjene džěczi,
Šhryšt je na šwěcze!
Wješel, wješel so, šchesczjanstwo!

Tak šu nětko zyle blisko lube hody se šwojimi njebjeski darami, se šwojej čoplej šwětkej lubosću, kotraž móže nam wutrobu roššwěczić, wožiwicž a pošběhnyć na šymnym četpjenjapolnym šwěcze. Hody šu najwješelschi šwjedžen ša njebjeska a semju, ša pastyrjom a stadla, ša šhudnych a bohonych, ša mlodych a starych. Někotryžtuli njewěrjazy čłowjet, kiž so hewal we šwojim šwětnym žiwjenju a pschi šwětnym hólku tak šyty a šbožowny čujesche a mēnjesche, so šchesczjanstwu zyrkej a jeje šwjedženje njetrjeba, — t hodam, dha šnadž tež wón čuje něšcto wo tej nadobnej lubosći Božej, kotraž w Šhryštuku Šesufu šhudemu šhubjenemu čłowjestwu tak šmilnje wupomha, dha šnadž tež wón něšcto čuje wo jenym wyschšim a došonjenišim šwěcze, wo tym kraleštwje Božim, kotrež je psches Šhryštuka do šwěta pschischlo. A někotryžtuli hruby a njepózcziwy čłowjet čuje w tutym šwjatym čašju, hdžez so čłowškej duški to najčzišczišche a najnēžnišche pošćicža, tu zylu prošdnosć šwojeje wot šwětnych wješelow njespokojeneje duške; wón drje potom pytnje, tak wón jeno daloko našdala wot teho šbóžneho wysťanja wěrjazyh Božich džěczi šteji a nima jich bohastwo. Derje jemu,

hdžez so wón, š najmješcha psches tole powuczeny a poštoštanj, potom hišcze šluttam čēmnosće, haniby a hrošnosće wotryeknje a wot teho džěscža w žlobje so da wumóz a hojicž. A temu wschat je nam tež ta šbóžna hnada Boža šesthadžala, so bychmy š čēmnosće, hubjenštwu a šadwělowanja njewěry šo domoj namakali a š wotročkownštwu hrěcha wušwobodženi a do Božich džěczi pschemēnjeni byli. Tehodla:

Budž powitany, krašny hóscž!
Mi hrěšnikkej dasch hnady došć;
Šy do hubjenštwu pschischol t nam,
O kak ja czi došć džaka dam?

Hdyž hewal na šemi hišcze někotra ščórzba šallinczi, někotra štarosć abo nuša wješelosći šadžewa, dha šu tola hody šwjedžen, na kotrymž hišcze wutroba wješela bje, huba wješela wysťa a woczki wješelej šo bljšcžitej. Kak někotry šo šobustorhnye š wysťanjom Božich džěczi a čuje: na šwěcze mamy tola tež hišcze něšcto rjedlišche a šbóžnišche, mjenujzy žiwjenje wěry, haj njebjeske kraleštwu, kotrež je w Šhryštuku pschischlo. Kak šbóžna je tola ta hnada, kotruž je Bóh čłowjetam w Šhryštuku pošćicžil! Šchož wschitke wuštojnošće a wědomnosće tuteho šwěta nješku samohle, to je Bóh čłowjetam darmo pošćicžil: hrěchi wodawanje, hnadu, mēr wutroby, wobnowjenje a pošlěpschowanje žiwjenja. Šbože a wješele je potajkim to džěcžatko w žlobje na šwět pschinješlo, to je pschicžina hodowneho wysťanja.

Ta sbóžna hnada Boža je sřhadžala wschitkim ludžom, so bychmy

1. pózcziwe, 2. prawe a 3. bohabojašne žiwjenje wjedli tu na tym šwěcze.

1. Štož je našch njebjeski Wótž we šwojim Šsynu Jesuŝu Ahrystuŝu čłowjekam wschitko pschinyeŝl na njebjeskich kublach, je jim wón dał s najhlubŝeje šmilnoŝce, so by jich psches to s njepečinow a nješbožownoŝce šwětneho žiwjenja wutorhnył. Jeho sbóžna hnada čže našche psches hrěchi njeměrne šwědomnje směrować, našche nješpołojne duŝche s Bohom sřednacž a nam tu pobrachowazu prawdoŝč sročžicž, so bychmy sašo s noweje nadžiju žiwi byli a šo njetrjebali psched pschichodom bojecž. Ta nješaslužena šmilnoŝč Boža, kaž tež to žyłe nješebicžne skutkowanje Božeho Šsyna, čže twoje saŝakle, šle smyšlenje pscheměničž a tebi poŝasacž, šchto ma hódnoŝč psched Bohom a sa twoje wěcžne sbože. Wona čže čže woczahnyčž, so by po Božim saŝonju šhodžil, so njeby do ščoncžneho šatamanŝtwa padnył. Wona roŝwucži naŝ, so dyrbymy šapřecž bješbóžne waŝchne a šwětno loŝchty. Daj šo pschewědcžicž a poŝhoŝacž wot Božej sbóžneje hnadnej wole! Njemjedže čže ta dobročiwnoŝč twojeho Boha, kiž je čže šnadž tež hewał huŝto doŝč wołał psches dobreju ŝarŝchaju, dobrých wučerjow abo pscheczelow, š roŝčacž a poŝucž? A njewjedže čže to ŝpołojne wyŝkanje, ta njewobmaŝana čžeŝč a to njebjeske sbože wěrných ŝchescžijanow š temu bolostnemu poŝnacž, kelto šy ty we šwojim žiwjenju škomdžil, kiž ty šo tola wjele mudriŝchi čžujeŝche, doŝelž do kóždeje tórnoŝce a do kóždeho njepečinow šwěta šwoleŝche? Daj šo roŝwucžicž wot teje sbóžneje hnadny Božej w Ahrystuŝu Jesuŝu! Bjeť po Jesuŝowym pschikladže na kědžbu wschitke šwoje ŝkutki, šwojej ruzy, šwojej noŝy, šwój jaŝył, šwoje žadanja, šwoje myŝle a šwječž je Bohu! Podkóčž te njecžiste žadoŝče, kotrež na tebe ŝakaju — a čže ŝaŝtorcža do wotrocžkowŝtwa a telto hubjenŝtwa na ŝemi roŝchěrja! Daj šwojemu čželej byčž templej a gratej šwjateho Duŝa! Kať šo tola ta wboha duŝcha huŝto psches čžełne loŝchty roŝtorha, to čžeło čžwiluje a kónzuje! Pschi tym šo nadobniŝche prózowanje škomdži, čłowjeka myŝle šu jate w rječaŝach hrěcha a winy. Ale kohož tón Šsyn Boži wuŝwobodži, tón je prawje šwobodny. Njech naŝ we wutrobje hnuje ta sbóžna čžiŝtoŝč žiwjenja Božeho Šsyna, „kiž nje šhubjeného a šatamaného čłowjeka je wumohl, warbował, dobył wot wschitkich hrěchow, wot šmjercže a wot čžertowŝeje mozy.“ Haj

Pschiŝchol je Šsyn Boži

A nam pschinyeŝl sbože,

Še šo šjewil tudy

Na ŝemi tať kudy

A naŝ wumohl s hrěchow,

Tež s tych wěcžnych šměchow. (Ahrcl. 51, 1.)

Tať wuťni šo šameho prawje wobknežicž; ale ta sbóžna hnada Boža w Ahrystuŝu Jesuŝu čži tež poŝasuje, kať maŝch šo pschecžiwu druhim, pschecžiwu šwojim šobu-čłowjekam šadžeržecž, mjenujzy: prawje abo šprawnje. W kelto sřednocženŝtwach tola šwoje žiwjenje wjedžesč: we šwójbje, w gmejnje, we woŝadže, w ŝemŝkim kraleŝtwje, w žyrťwi atd. Kať lohko pať šo tole žiwjenje w taťkich sřednocženŝtwach myli abo kaŝy, hdyž ty w šebicžnoŝci šebi pschišwojijŝch, šchtož čži nješklučha, abo druhim njepečesjesč, na čžož maja prawo! Šidženje, šawišč, šwada,

njepoŝlušnoŝč šu rownrjerjo rjaneje towařŝnoŝce, špo- možneho čłowŝkeho sřednocženŝtwa. Tehodla popŝchaj šwo- jemu bližŝchemu jeho prawo, haj pomhaj jemu š jeho prawo! Ty dyrbiŝch, kať Luther rjenje wuŝkladuje, jemu (t. r. šwo- jemu bližŝchemu) pomhačž a we wjchaj čžełnej nuŝy šlužicž. Tola ta sbóžna Boža hnada čže njecha jeno wumoz wot niŝkeho hidženja a šawidženja, ale čže tež š luboŝcži a šmilnoŝci pschecžiwu bližŝchemu čžeri. Luboŝč wschaj je ŝaŝonja dopjelnenje. Šotajkim niž jeno po křutym ŝaŝon- ŝkim prawje maŝch šwojeho bližŝkeho měrícž, ale po lu- boŝcži s nim wobŝhadžecž. Njedyrbi tón hněw haŝnyčž, kiž čže wot njeho džełi? Njechaŝch ty je šwojimi mozami, čžełnymi a duchownymi, šwojemn bližŝchemu šlužicž, kať je Ahrystuŝ žyłe šwoje žiwjenje woprował š wumóženju hrěchneho čłowjeŝtwa? A kaťtu hódnoŝč šmėje twoje žiwjenje, hdyž nješebicžnje sa druhich šwoje mozy wopru- jesč! Tehodla: „Wysche wscheho pať šo woblecžče luboŝč, kotraž je šwjaŝ doŝonjenja.“ Haj, wona je najwyschŝcha prawdoŝč a dopjelnenje Božej wole.

3. Luboŝč pať tež potom dawa někať ŝacžuwacž tu sbóžnoŝč, kotraž s Boha wuŝhadža a kotruž psches šho- dženje po Božej woli ŝacžuwajŝch. Šo by ty bohabojašne žiwjenje wjedł tu na šwěcze, š temu čže napoŝledku čže Boža hnada w Ahrystuŝu Jesuŝu woczahnyčž. Šacž potom horjo abo wjeŝele čže potřechi, ty šmėjeŝch kóždy čžať prawe ŝroŝymjenje sa Bože pucže a šo rad daŝch wot Boha wodžicž; wěŝch tola, so čže wón čže š sbóžnoŝci dowjeŝč. Wěŝch ty w Boŝy šwoje sbože wuŝhowane, dha pytaŝch jeho šhwalicž na šwojim čžełe a na šwojej duŝchi, kotrež ŝtej Božej. „Bohabojaŝnoŝč pať je š wschitkim wězam wužitna a ma šlubjenje něčžijŝkeho a pschichodneho žiwjenja“ (1. Tim 4, 8). Šchtož Bohu dawa we šwojej wutrobje bydlicž, tón njebudže wot tuteho njepečinowano- ho šwěta šwoje sbože woczakowacž, ale budže „woczakowacž na tu sbóžnu nadžiju a šjewjenje teje křaŝnoŝce teho wulkeho Boha a našcheho Šbóžnika Jesom Ahrysta“. Šo šo my njebychmy w tutym hrěchnym šwěcze šhubili a ŝkaŝyli, ale so bychmy w jnym nadobniŝchim, doŝonjenijŝchim žiwjenju w sbóžnym šwjaŝtu s Bohom a našchim Ahrystom Jesuŝom Ahrystuŝom šhodžili, š temu wschaj je Ahrystuŝ šwój žyly čžežki wumóžerŝki ŝutk doŝonjał. A temu je wón šo ponižil a je do wotrocžkowŝkeje podobijny pschi- ŝchol, „so by wón naŝ wumohl wot wscheje njeprawdoŝce a šebi šam wucžijčil lud, kiž by šam jeho byl a šo šwěru džeržal š dobrym ŝutkam“, abo kať wuŝkladowanje 2. artikla tať rjenje praji: „so byčž šam jeho a w jeho kraleŝtwje pod nim žiwy byl a jemu šlužil we wěcžnej prawdoŝci, njewinoŝci a sbóžnoŝci“. Haj, kaťta próza, kaťte wopory, kaťte čžerpjenja a modlitwy šu š temu šlušchale, w rječaŝach ŝkeho nawucženja a hrěchneho smyšlenja jate čłowjeŝtwa wumóž a šhmane ŝčiničž sa šlužbu Božu! Ahrystuŝ je to samohl psches wopor šwojeho šwjateho žiwjenja. Tehodla wjeŝelče šo čžať žiwjenja teje sbóžneje hodownej hnadny a džaťujče šo šwojemu Šbóžnikaj Jesuŝej Ahrystuŝej psches to, so šapřecže bješ- bóžne waŝchne a šwětno loŝchty a so pózcziwe, prawe a bohabojašne žiwjenje wjedžecže tu na tym šwěcze!

O najwjeŝelŝchi, o najšbóžniŝchi, hnadnyočničžki Boži dnjo! Ahrystuŝ je tudy,

Wujednacž ludy.

Wjeŝel, wjeŝel šo, ŝchescžanŝtwa! Šamjen.

Pŝchihotujmy Sböžnikej wutrobu!

To ŝu poŝlednje ŝwufi adventa, kiž je čaŝ pŝchihotowanja, do kotrehož nětko hižom Boži džen hlada. Naŝim wěrjazym wótzam wón jako ŝamŝnjeny čaŝ płaczeŝche, to reka, w nim nje-ŝmėdžachu ŝo žane ŝwėtne wjeŝela wotmėwacž, ŝchtož je w now-ŝchim čaŝu po ŝakonju dowolene. Tola ŝa praweho ŝchėŝcžijana wón ŝamŝnjeny čaŝ woŝtanye. Pŝchetož w nim ma wón ŝwojej wocži jeno na Jeŝuŝa ŝkoženej. Boži džen je ŝa jeho duŝchu kaž kwaŝny džen, dokež ŝo wona tehdy ŝe ŝwojim Sböžnikom ŝ nowa ŝwjaŝa. A na to ŝo wěrjazy ŝchėŝcžijan w adventŝim čaŝu pŝchihotuje, hdyž ŝwoje hrėchi woplakuje, ŝo k Božemu ŝłowu dđerži a woŝebje nutrne modli. Nimo tajkeho paŝ Sböžnik teŝ njeponėdže, ani Boži džen tu delka na ŝemi, ani junu pŝchi ŝtawanju čžela w njebjeŝach.

Aŝchėŝcžijanska žyrkej wucži ŝchtworny advent, ŝchtworny pŝchichod naŝcheho Sböžnika do ŝwėta. Najpriedy je wón we wėŝchėzenjach profetow k wótzam pŝchichoł, kotŝiž na iŝraelski troŝcht, na pomoz ŝ Ziona žedžiwje čžakachu. A potom, jako dyrbjachu ŝo tele wėŝchėzenja dopjelnicž, je wón pŝchichoł w tamnej wulzy ŝwjatej nozy, w kotrejž ŝo Bethlehemiŝke hona w blyŝchėžu wŝchŝchich ŝphėrow ŝwėtlachu a njebjeŝke wójska tón ŝhwaloŝpėw ŝanoŝchowachu: Čžeŝč budž Bohu we wyŝofoŝči, mėr na ŝemi a čžlowjeŝkam dobre ŝpodobanje! Pŝchetož tehdy bu wón narodženy, tehdy wón we žłobje wotpočowawe; to bėŝche jeho advent w poniženju. — Na kónzu čžaka wón jako pŝchińdže k budženju ŝwėta. Potom wón we ŝwojej mozy a kraŝnoŝči pŝchicžehnje. Regiony ŝwjatych jandželow jemu čžeŝtny pŝchewod dadža, ŝo bychu jako jeho ŝlužbnizy pomhali ŝwėt budžicž. Na jeho wŝchėhomózne ŝłowo wŝchitzy mormi ŝtanu a ŝe wŝchėmi žiwymi pŝchėd jeho ŝudny ŝtol ŝtupja. To budže jeho advent w kraŝnoŝči. — Tutaj wulkaj ŝtutaj ŝtaj to A a D, ŝpocžatk a kónz jeho wumozėŝtwa. Mjeŝ tuitymaj mėŝnikomaj ŝeniŝkeho hnadneho čžaka nětko tŝecži advent Sböžnika wotpočujuje: jeho ŝtajny pŝchihad pŝchėŝ hnadowne ŝrėdki we ŝwjatym Duchu, wot Boha poŝtajene, jeho ŝtajny pŝchihad k wěrjazym w žyrkw. Po tymle poŝlednim pŝchihadže abo wjele bóle po pŝchijecžu Sböžnika pŝchi tymŝamym doŝtawaju te tŝi druhe adventy w kóždej wěrjazej duŝchi haŝle ŝwoju prawu podobnoŝč. Pŝchetož jeno ŝa wěrjazeho, kotryž je pŝchėŝ ŝtajny ŝnjelowy pŝchihad we ŝłowje a ŝakramencže ŝo jemu dał na wutrobu ŝčžahnyčž, je přeni advent ŝapŝchimŝ jeho ŝboža, poŝledni paŝ ŝamėr jeho ŝböžneje nadžije a radoŝče. Wot wěrjazeho pŝchijecža Sböžnika pŝchi jeho wobŝtajnym pŝchihadžowanju po tajkim wŝchitko wotwiŝuje.

F.

Poŝlednje hodowne přėdowanje.

Božu nóž wječor ŝtejeŝche ŝary tótko na wėži wjeŝneje ŝtareje žyrkwje a ŝwonjeŝche, ŝo ŝwufi daloko po ŝněhojtej ŝemi kłincžachu. Kaž pŝchėzo, taŝ bė jemu teŝ dženka, jako by najpriedy ŝa mormych a to ŝa tych ŝhudnych mjeŝ nimi ŝwonik, a potom ŝa žiwych, woŝebje paŝ ŝa ŝhornych a ŝrudnych tychŝamych. Pŝchi tym jeho myŝle tón krocž kaž ŝamo wot ŝo ŝady murje k ŝarje džeču, hdyž wobŝtarny ŝaraŝ na ŝmjertnym ložu ležeŝche. Šmjercž wŝchaŝ k wŝchėm ŝhodži a huŝto pŝchińdže, předy hač ŝu ŝebi to ludžo myŝlili. Poŝledni ŝwuf ŝwona bė runje wukłincžak: Mėr na ŝemi! Tótko na pucžik pŝchėd žyrkwju ŝtupi a ŝ nohu do ŝmjertkeje ŝemje kopny. „Ĥaj, to budže čžežke džeło, hódny row ŝa teho tam na ŝarje wurycž; tón drje budže přeni we woŝadže, kiž dyrbi přecž!“

Duž jemu ŝararjomy pohoncž napŝchėčžiwu pŝchińdže, jeho proŝpėčž, ŝo by hiŝchėže wječor na ŝaru pŝchichoł, dokež čže ŝaraŝ ŝ nim porėčecž. Mjelcžo a ŝrudny na ŝaru džeŝche, ŝe ŝhlyŝami

jeho ŝaraŝka pŝchija a jeho do jŝtwy ŝhoreho wjedžeŝche. Taŝ dha tam nětko ŝary tótko pŝchi ložu ŝtejeŝche, na kotrymž ŝmjercž ŝhorj ŝaraŝ ležeŝche. Mucžna hłowa na wyŝoko ŝkładženych ŝahłwłach wotpočowaweŝche. Hiŝchėže ŝo jemu wocži blyŝchėčželchtej, kaž hdy předy, a pŝchėčželne ŝo hubje poŝmėwłowaweŝchej, ŝ čžimž ŝebi pŝchihilnoŝč woŝadnych pŝchėzo ŝ nowa dobywaweŝche. Ĥłóŝ paŝ bė wotupiŝ. Šchtož by jón nětko ŝhlyŝchał, njeby ŝa móžno mėł, ŝo bė to tónŝamŝny hłóŝ, kiž bė na pohrjebniŝchėžu taŝ daloko kłincžak a kiž taŝ do wutroby ržeŝche. Nětko bė hłóŝ taŝ woŝlabnył, ŝo dyrbjewŝche ŝo tótko k jeho hłowje ŝhlicž, ŝo mohł wŝchė jeho ŝłowa ŝroŝymicž. Wón paŝ wo ŝwojim rowje rėčewŝche; pŝchetož wón čžyŝche na wotdželenju ŝhudnych pŝchi ŝewjernej muri ŝhowany byčž, a bė Bohu džaŝowny, ŝo bė jemu tón tutu myŝl dał.

Tótko dyrbjewŝche ŝo pŝchi ložu ŝydnycž a nětko ŝarz taŝle pocža: „Ĥa ŝym čžaŝ žiwjenja pŝchėzo mjeŝ tymi woŝebniŝchimi byl a ŝym po tych pucžach ŝhodžik, kiž ŝu tym pŝchidželene, kiž ŝo bóle na ŝkóncžnym boku čžlowiŝkeho žiwjenja namaŝaju. Ĥdyž paŝ bu mi tele dny wėŝte, ŝo je ŝo poŝol ŝmjercže runy pucž ke mni naŝtajil, je mje wo dnjo a w nozy tón poroŝ čžwilował, ŝo tola teŝ pŝchėzo doŝč po tym žiwu byl njejŝym, ŝchtož ŝym přėdował. A jako nětko ŝwufi ŝwonow Božeje nozy ŝaŝhlyŝchach, mėjach žyle ŝpodžiwne myŝle. Dopomnich ŝo na to, taŝ ŝym huŝto na wotdžėlu ŝhudnych pŝchi kerchowowej muri ŝtał, a taŝ je mi tehdy pŝchėzo woŝebje čžežko bylo, prawy troŝcht ŝawoŝtajenym podawacž; wŝcho bė tam taŝ přėdne, ŝrudne a ŝhudobne. A čžim dlėje ŝwonu ŝwonjachu, čžim ŝhlyniŝche bu we mni to požadanje, mjeŝ ŝhudymi ležečž, hdyž móžach w žiwjenju pŝchėzo bóle mjeŝ bohatŝchimi byčž. Šchtož móžu tu hiŝchėže dobreho čžinicž, to njech ŝo teŝ ŝtanye. Moja woŝada dyrbi ŝhonicž, ŝo ŝym ŝam wėrnoŝč tych ŝłowow, kotrež ŝym přėdował, ŝačžował. A tehodla wurycže mi mój row mjeŝ najŝhudŝchimi mojih woŝadnych, po móžnoŝči pŝchi kucže ŝazpjennyč. A to njech je potom moje poŝlednje přėdowanje, kiž ŝwojim woŝadnym dđeržu!“

Taŝ rėčewŝche ŝary ŝaraŝ a poŝhili hłowu; tótko paŝ džeŝche „Ĥaj, poŝlednje přėdowanje, ale to najłėpŝche.“

Pŝchi kerchowowej muri, na wotdžėlu ŝhudnych ŝu ŝararja tŝecži džen hodow ŝhowali a ŝu jemu rjany pomnik ŝtajili a na njóu napŝkali: Čžeŝč, ŝhwalba a poŝoj budž tym, kiž dobre čžinja! Woŝada bė ŝa to poŝlednje přėdowanje ŝwojeho duchowneho džaŝowna; pŝchetož wot teho čžaka płaczeŝche pola njeje ŝa čžeŝč, ŝo na wotdžėlu ŝhudnych pohrjebacž dacž.

H o d y.

My bėchmy, taŝ powjeda woŝebny ŝaŝojnik je ŝwojich džečžazyč let, ŝchthracžo ŝchulerjo na gymnaŝiju w Barlinje a ŝtejachmy w 15. lėcže. W nabožinjė naŝ Frommel (poŝdžiŝcho dwórŝki přėdaŝ w Barlinje) roŝwucžowaweŝche. Tón bėŝche naŝ do hód rjane hodowne ŝpėwy nawucžil a poŝlednju hodžinu do hód wón k naŝchemu ŝpodžiwanju k nam džeŝche, ŝo čže ŝ nami, hdy by nam to prawje bylo, tutu Božu nóž taŝ ŝwjecžicž, kaž to hiŝchėže mėli njejŝmy, ŝo bychmy mjenuizy ŝami wokhudnyli a druhich ŝ tym wobohacžili. My na njeho wocži wuwalachmy, njejedžo, ŝchto rėčži.

„Ĥaj, Ĥaj“, wón nětko rjekny, „ŝchtož ŝobu njecha, tón nje- trjeba a móže pŝchi ŝwojich darach woŝtačž a ŝwój tykaž ŝam ŝmutacž. My druŝy paŝ čžemy to taŝ čžinicž: Kóždy mjeŝ wami pŝchinjeŝke džeł ŝwojich jemu wobradženych darow ŝobu a to darimy ŝhudym džečžom, kotrež ničžo nimaju. My paŝ jim k ŝebi pŝchińcž njedamy, ale pónđžemy ŝami k nim, ŝo byŝchėže teŝ wy raŝ nawuŝli, po wuŝkich ŝchodach ŝtupacž a ŝo w niŝkich durjach ŝhilecž. Duž dha pŝchińdžež Boži džen wječor w 5 hodž., pŝchinjeŝke dary a ŝpėwnik ŝobu a potom pónđžemy!“

